

Sygn. akt II CSK 81/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku E. W.
przy uczestnictwie K. W.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 25 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Koninie
z dnia 30 maja 2014 r., sygn. akt I 1Ca 448/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został przez wnioskodawczynię uzasadniony jej oczywistą zasadnością (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), w związku z tym, że Sąd Okręgowy - pomijając osobisty nakład wnioskodawczyni w wychowanie dzieci, brak wsparcia w tym zakresie przez uczestnika, znęcanie się uczestnika nad rodziną, nadużywanie alkoholu, jak również porzucenie przez uczestnika majątku wspólnego oraz pomoc czynioną przez rodzinę wnioskodawczyni w powstaniu majątku wspólnego - nie znalazł podstawy do ustalenia nierównych udziałów stron w majątku wspólnym, jak również w związku z tym, że Sąd ten nie wypowiedział się co do zarzutów zawartych w apelacji wnioskodawczyni.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywiście naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia

w szczególności czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie usprawiedliwia tezy, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z przyczyn, na które powołuje się wnioskodawczyni, czy innych. Okoliczności, na które powołuje się wnioskodawczyni we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozostają przy tym w sprzeczności z podstawą faktyczną rozstrzygnięcia, którą Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu sprawy w postępowaniu kasacyjnym byłby związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a wnioskodawczyni w uzasadnieniu tego wniosku forsuje własną, odmienną od ustaleń Sądów *meriti*, wersję przebiegu małżeństwa z uczestnikiem. Wnioskodawczyni nie dostrzega też, że w postanowieniu rozstrzygającym wniosek o ustalenie nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym sąd nie wypowiada się na temat tego, jakie konkretnie rzeczy i prawa tworzą tenże majątek.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.